

τα : «Τί λέει τὸ ἐν δεικτικὸ σου;» «Καλὰ» ἔλεγαν αὐτοί. «Στάσου, νὰ τοῖδ' ἴδῃς μόνος μου» ἔλεγε αὐτός, καὶ ὄλοι ἀναγκάζονταν νὰ τοῦ το δεῖξουν. «Ὅσοι εἶχαν καλὰ ἐν δεικτικὰ, ἤρχονταν μπροστὰ τοῦ 'στὸ ἄλογο καὶ ἀκουᾶν μὴ ὠραία ἱστορία' οἱ ἄλλοι ποῦ εἶχαν «σχεδὸν καλῶς» ἢ «μετρίως» ἐκάθονταν πίσω καὶ ἐκεῖνο ποῦ ἀκουᾶν, ἦταν τόσο λίγο εὐχάριστο, ὥστε ἔτρεμαν καὶ ἐκλαιαν καὶ ἤθελαν νὰ πηδήσουν κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογο, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν, γιατί ἦταν στερεὰ κολλημένοι ἀπάνω του.

«Μὰ ὁ Θάνατος εἶνε λοιπὸν ὁ καλλίτερος Ματοκλειστής» εἶπεν ὁ Παυλάκης, «δὲν τον φοβοῦμαι διόλου!»

«Καὶ οὔτε πρέπει» ἀποκρίθηκε ὁ Ματοκλειστής «φρόντιζε μόνον πάντοτε νὰ ἔχῃς ἕνα καλὸ ἐν δεικτικὸ.

«Χμ! αὐτὸ μάλιστα, εἶνε διδακτικὸ!» ἐμουρμούρισε τοῦ προπάππου ἢ εἰκόνα. «Καλὸ εἶνε νὰ λέγῃ κανεὶς τὴ γνώμη του.»

Τέτοια λοιπὸν εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Ματοκλειστή. Αὐτὸς πεῖα μπορεῖ νὰ σας διηγηθῇ ἀπόψε μόνος του περισσότερα!

(Ἐκ τῶν τοῦ "Ardersten" N. I. X.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

Σ' ἀεράκι χλιαρὸ
Μ' ἀνοιτιάτικο καιρὸ,
Μέσ' σὲ κήπο ἀνθηρὸ
Φτερουγίζω.
Σ' ἀνθοστόλιστη βραγιά,
Ποῦ με θεία μυρωδιά
Μοῦ μεθίζει τὴν καρδιά,
Τριγυρίζω.

Πρὶν νάρθῃ καλοκαιριά,
Σέρνουμον μέσ' σ' τὰ κλαριά
Κάμπια ἀσχημη, βαρεῖα,
Κουρασμένη.
Μὰ μὴ μὲρα ἑαφνικά
'Εκοιμήθηκα γλυκά,
Σὲ σεντόνια μαλακά
Τυλιγμένη.

Καὶ χθὲς μόλις τὸ πρωί,
Βιαστικά καὶ με βοή,
Ξύπνησα 'ς ἄλλη ζωὴ
Φτερωμένη,
Καὶ με τ' ἄσπρα μου φτερά
Μέσα 'ς ἀνθη δροσερά
Φτερουγίζω, ἀπὸ χαρὰ
Μεθυσμένη.

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ K. Enslin) N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδ. σελ. 133)

— Καλὰ! πᾶμε ὁμῶς τώρα ἐπάνω, γιατί τὸ νερὸ ἀναβαίνει. Καὶ νὰ με ἀφήσῃς ἡσυγῇ νὰ ἐργασθῶ.

— Τί θὰ κάμῃς πάλι;

— Θὰ πλύνω τὰ φορέματά μας. Πρέπει γὰρ εἶνε ὅλα ἑτοιμα, γιατί ποτὸς ξέρει τί γίνεται! «Ἄν γίνῃ ἔξαφνα ἀνάγκη νὰ φύγομε ἀπ' ἐδῶ βιαστικά καὶ νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὴ θεῖα Κατίνα 'στὸ Παρίσι, κάνει νὰ βγοῦμε ἔξω ἔτσι, λε-

«Καὶ με ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας ἐξώρμησε διὰ νὰ φάγῃ τὴν τροφὴν ποῦ του εἶχαν ρίψῃ.» (Σελ. 140, στήλ. γ')

ρωμένα καὶ ἐλεεινὰ σὰν ζητιανῆκα; — Ἀλήθεια, Μηλιά, ἐξέχασες ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποῦ ἐπιανες μέσα 'στὴν τρύπα, ἐκεῖ ποῦ ἔτρωγε ὁ γλάρος μας γαρίδες;.. Καὶ τί ἔγινε πάλι αὐτός; δὲν τον βλέπω..

— Θὰ ἐτρόμαξε με τῆς τουφεκιᾶς καὶ κάπου θὰ εἶνε κρυμμένος. Στάσου τώρα νὰ του ρίξω λίγο ψάρι καὶ νὰ τον ἴδῃς πῶς θὰ βγῇ ἔξω!

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ θάλασσα ἀνέβαινε με κίνησιν κανονικὴν. Τὰ παιδιὰ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπῆλαιον, ἐπῆραν τὸν γόγγρον, ἦτο τόσο μεγάλος, ὥστε τὸν εἶχαν ἀκόμη σχεδὸν ὀλόκληρον, — ἔκοψαν με τὸ μαχαίρι μερικὰ κομμάτια καὶ ἀπὸ τὸν ἐξώστην τὰ ἔριψαν κάτω..

Ἀμέσως εἶδαν ἕνα μικρὸ κεφάλι στακτερὸν νὰ προβάλλῃ ἀπὸ μίαν σχισμίδα τοῦ βράχου. Ἦτο ὁ γλάρος, κρυμμένος

εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ὅπου εἶχε κρυφθῆ καὶ τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Καὶ με ἀνοικτὰς πτέρυγας ἐξώρμησεν εἰς τὴν ἄμμο, ὅπου ἔτρεξε με μεγάλην ταχύτητα ποδῶν, διὰ νὰ φάγῃ τὴν τροφὴν ποῦ του εἶχαν ρίψῃ.

— Εἶπες, Μηλιά, πῶς θὰ του γιτρέψῃς τὴ φτερούγα του, εἶπεν ὁ Γιαννάκης, καὶ ἀκόμα δὲν ἔκαμες τίποτα!

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἦταν σπασμένη, ἀλλὰ μονάχα πληγωμένη, ἀπήτησεν ἡ Μηλιά. Βλέπετε τώρα ποῦ δὲν κρέμεται τόσο πολὺ; Ὅα γιαιτρευθῆ μονάχη της... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, θὰ μωρεῖς νὰ νάνεθι μερικὰ σκαλιά;

Καὶ ἡ Μηλιά ἔρριψεν ἕνα κομμάτι γόγγρον εἰς τὸ πρῶτον σκαλοπάτι. Ὁ γλάρος ἀνέβη καὶ το ἔφαγε. Ἐρριψε κατόπιν εἰς τὸ δεύτερον, καὶ συνέβη τὸ ἴδιον κατόπι εἰς τὸ τρίτον κτλ. Ἀλλ' ἄμα ἔφθασεν εἰς τὸ πρῶτον τελευταῖον, τὸ ὅποῖον ἦτο πολὺ ὑψηλόν, ὁ γλάρος δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις διὰ νάνεθῃ. Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι δὲν εἶχε πλέον καὶ πείναν.

— Βλέπετε ποῦ κοντεῖνε νὰ γίνῃ καλὰ; εἶπεν ἡ Μηλιά. Καμμιά μέρα θὰ μας ἀφήσῃ καὶ θὰ φύγῃ!

— Ὅα δεῖξῃ μεγάλη ἀγαρστία καὶ κουταμάρα, εἶπεν ὁ Γιαννάκης, γιατί ποτέ του δὲν ἔφαγε καλλίτερα ἀπὸ ἐδῶ..

Ἄς εἶνε! ἄς μαθήσομε τώρα τὸ σκοτωμένο γλάρο καὶ ἄς τον βάλουμε 'στὴν κατασρόλα με λίγο βούτυρο. Βαρέθηκα πῶς αὐτὸ τὸν ἀτελείωτο γόγγρο!

— Ἀλήθεια, κ' ἐγὼ τὸν βαρέθηκα, εἶπεν ἡ Μηλιά. Νομίζεις πῶς ὅσον τὸν κόβεις, τόσο με γαλόνει. Ἐπειτα, θυμοῦμαι, ὁ καϊμένος ὁ πατέρας μου εἶ-

γε, ὅτι οἱ γόγγροι τρώγουν τοὺς πνιγμένους καὶ ὅπου γίνῃ ναυάγιο, βρίσκει κανεὶς πολλούς. Φαντάσου ἂν αὐτὸς ὁ γόγγρος ἔφαγε ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους ποῦ ἐπνίγησαν προχθές. Πῶ, τί φρίκη!

Καὶ με τὴν ἰδέαν αὐτὴν, ἡ Μηλιά ἐπέταξε τὸν γόγγρον εἰς τὴν αὐλὴν, διὰ νὰ τον πάρῃ μαζί της ἡ θάλασσα. Καὶ ἤρχισε νὰ μαδᾷ τὸν γλάρον, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν Γιαννάκη, διὰ νὰ τον μαγερεύσῃ καὶ νὰλλάξῃ δλίγον ἢ διαίτα..

Καὶ ὁ Γιαννάκης κάθε τόσο εἶπε! — Τί καλὸς ποῦ ἦταν ὁ κυνηγός, νὰ μας στείλῃ αὐτὸ τὸ ὠραῖον κρέας!

Ὁραῖον; Ὅχι δὰ καὶ τόσο πολὺ. Πρῶτον ἦτο πάρα πολὺ τραγὸν! εἶπεν, εἶχε καὶ μίαν μυρωδιὰν πολὺ ἀσχημὴν. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ εἶχαν βαρεθῇ τόσο τὰ ψάρια καὶ ἐπιθυμῆσῃ κ ρ ε α ς, ὥστε ὁ

γλάρος ἐφαγῶθη με πολλὴν ὄρεξιν καὶ με πολλὴν ἀπόλαυσιν μάλιστα.

— Τί καλὰ νὰ εἶχαμε ἕνα τέτοιο κοκκινιστὸ κάθε 'μέρα! εἶπεν ὁ μικρὸς λαίμαργος.

— Βλέπω ὅτι ἐξέχασες πάλι τὴν ἱστορία τῶν ἀστακῶν! ἀπήτησεν ἡ Μηλιά.

Ἡ ἑσπέρα παρήλθε γρήγορα με τὰ ὠραῖα παραμῦθια τῆς ψαροπούλας καὶ ὁ ὕπνος ὕστερα ἦλθε γρηγορώτερα, ἀφ' οὗ μάλιστα τὴν προηγουμένην νύκτα τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν κοιμηθῇ τόσο καλὰ— καὶ ἤξευρομεν διατί.

Ἡ ἄλλη ἡμέρα ἦτο προσδιωρισμένη διὰ τὴν πλῆσιν. Ἡ Μηλιά, τελεία νοικοκυροῦλα πλέον, κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ εὐρῃ εἰς τὸν σωρὸν τῶν ξύλων, κανένα πάσσαλον, καταλλήλον νὰ τον μεταχειρισθῇ ὡς κόπανον. Με πολὺν κόπον ἀνεσήκωσε τοὺς πασσαλούς ἐκείνους, τοὺς βαρεῖς ὡσεπιτοπλεῖστον ἔπειτα τῆς ἐχρειάζετο καὶ μίαν σανὶ πλατεῖα, διὰ νὰ σπαιωνίξῃ καὶ νὰ κτυπᾷ ἐπάνω τὰ ροῦχα.

Ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψε μίαν, ἡ ὅποια τῆς ἔκαμνε. Τὴν τραβᾷ με μεγάλην προσπάθειαν, τὴν γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος... καὶ διὰ μίᾶς γίνεται ὠρὰ καὶ βγάζει μίαν φωνήν.

— Τί ἔπαθες, Μηλιά; Ἐκτύπησες; ἔρωτᾷ τρομαγμένος ὁ Γιαννάκης.

— Ἐλα νὰ ἴδῃς! ἀπαντᾷ ἡ Μηλιά. Καὶ στρέφει τὴν σανίδα πρὸς τὸν ἀ-

δελφόν της, ἐνῶ ἄφθονα δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Μπᾶ! ἔχει γραμμάτα! εἶπεν ὁ μικρός. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τα διαβάσω.

— Νὰ, συλλάβισε αὐτὴ τὴ λέξι ἐδῶ.

— Μ-η-λ-ι-ά!

— Ἐ, δὲν ἔνοιεῖς τί εἶνε;

— Εἶνε τὸνομά σου! ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

— Μὰ δὲν θυμᾶσαι πῶς ὠνομάζετο ἡ βάρκα τοῦ πατέρα μας;

— Ἄ, ναί! Μ-η-λ-ι-ά!

— Νὰ λοιπὸν, αὐτὴ ἡ σανίδα εἶνε συντρίμμα ἀπὸ τὴ βάρκα τοῦ πατέρα μας!.. Πρέπει νὰ ἐσυντρίφθηκε ἐδῶ κοντὰ, ἀφ' οὗ ἡ θάλασσα ἐξέβρασε αὐτὸ τὸ κομμάτι μέσα 'στὸ βράχο... Ὁ χρυσέ μου πατεροῦλη!.. Ὁ, Θε μου!

Θέ μου! τί δυστυχισμένοι ποῦ εἴμεθα!.. Καὶ ἡ Μηλιά ἐξηκολούθησε νὰ κλαίῃ. Τότε ὁ Γιαννάκης τὴν ἀγκάλιασε με τρυφερότητα καὶ τὴν κατεφίλησε.

— Ἐλα, πᾶσε παιδί, Μηλοῦλα μου! τῆς εἶπε. Λυποῦμαι νὰ σε βλέπω ἔτσι νὰ κλαῖς. Μή, νὰ σε χαρῶ!

— Μὰ δὲν ἔνοιεῖς, ὅτι αὐτὴ ἡ σανίδα μοῦ θυμίζει τὸ θάνατο τοῦ πατέρα, ποῦ ἐξ αἰτίας του ἐπέθανε ὕστερα καὶ ἡ μητέρα; Ἄχ, δὲν ἔχομε πιά γονεῖς!

— Σὺ δὲν ἔχεις; ἐγὼ ὁμῶς ἔχω μίαν μητέρα. Σὺ τώρα δὲν εἶσαι ἡ μητέρα μου, Μηλιά;

Καὶ ὁ μικρὸς ἐδιπλασίασε τὰ χάρια

του καὶ με τὰ χερᾶκια του ἐσπόγγιζε τὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς του.

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν, Γιαννάκη μου; εἶπεν ἡ Μηλιά συγκινηθεῖσα ἀπὸ τὴν τρυφερὰν συμπάθειαν, τὴν ὅποιαν ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Ὁ, ναί, σ' ἀγαπῶ με ὄλην μου τὴν καρδιά! Ἐλα, μὴν κλαῖς... γιατί θάρρωστήσω!

Καὶ ἐγαμογελοῦσεν ἐνῶ τὸ ἔλεγε, διότι ἤξευρεν, ὅτι ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἐφόβιζε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα τὴν ἀδελφὴν του. Εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ Γιαννάκη αἱ πλκαλαὶ θλίψεις λησμονοῦνται γρήγορα! ἔπειτα ἡ νέα ἐκείνη ζωὴ μέσα εἰς τὸν βράχον, ἔσθυνεν ἀπὸ τὴν μνήμην του τὸ παρελθόν. Ἡ σανὶ ἐκεῖνη, τὸ λείψανον τοῦ πατρικοῦ πλοιαρίου, εἰς αὐτὸν δὲν ἐνούμιζε τίποτε! ποτὲ δὲν τον εἶχαν πάρῃ εἰς τὴν βάρκαν, ἐνῶ ἡ Μηλιά μέσα εἰς αὐτὴν ἐπέρασε τὰς ὠραιότερας τῆς ὥρας, μαζί με τὸν πατέρα της. Ἀγαποῦσε τὴν μητέρα της, ναί, ἀλλὰ τὸν πατέρα της τὸν ἐλάτρευε. Τὸν ἐθαύμαζε καὶ ἐνόμιζε ὅτι εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ κρατῇ τὸ πηδάλιον καὶ νὰ διευθύνῃ τόσο καλὰ τὴν βάρκαν, με ὄλην τὴν τρικυμίαν πολλαῖς!

[Ἐπειτα συνέχεια]

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς A. Zervodraïn ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΑΪΟΣ

'Ανθίστε, κάμποι καὶ βουνά' καλὰ παιδιὰ, χαρῆτε καὶ ὕμνο ἄς ψάλῃ τῆς γλυκειᾶς ἐλπίδας ἢ καρδιά σας ἀνθοστεφανωθῆτε καὶ βάλτε Μᾶη 'στὲς θύρες σας καὶ 'στὰ παράθυρά σας.

Χαρούμενα καὶ ζωηρά, προτοῦ γλυκοχαράξῃ, πρὶν βασιλέψῃ ὁ χρυσοῦς Αὐγερινὸς κ' ἡ Πούλια, προτοῦ κι' αὐτὸς ὁ κόκκορας ἔσπλησῃ καὶ φωνάξῃ, πλέεττε στεφάνια ὀλόδροσα με κρίνα καὶ με γιούλια.

Καὶ μόλις ἡ ἀνατολὴ ἀρχίσει νὰ ροδίζῃ, θὰ ἰδῆτε 'άν τὸν ἄγγελο με τὰ λαμπρά του κάλλη νὰ σας καλημερίξῃ ὁ Μᾶης, ποῦ ἀπ' τὸν οὐρανὸ 'μπροστά σας θὰ προβάλλῃ.

Χαρῆτε! Χαιρετίστε τον με γέλια καὶ τραγούδια! 'Στὰ δάση καὶ 'στὴν ἐξοχὴν τρεχάτε, μαγευθῆτε καὶ ὁ Μᾶης ὁ πεντάμορφος με τῆς Ἐδέμ λουλούδια σας ραίνει καὶ σας εὐχεται χρόνια πολλὰ νὰ ζῆτε..

I. II. ΙΩΑΝΝΙΑΣ

